

2. påskedag 2020 - prædiken af Bente K. Rosenkrants

Fra evangeliet til 2. påskedag:

Den første dag i ugen, tidligt om morgenen, mens det endnu var mørkt, kom Maria Magdalene ud til graven, og hun så, at stenen var flyttet fra graven. Så løber hun hen til Simon Peter og til den anden discipel, ham som Jesus elskede, og siger til dem: »De har flyttet Herren fra graven, og vi ved ikke, hvor de har lagt ham.«

Mændene løber ud til graven... ser hvad der er sket... og går så hjem igen (Men) Maria stod udenfor ved graven og græd. Som hun nu stod der og græd, bøjer hun sig ind i graven og ser to engle i hvide klæder sidde dér, hvor Jesu legeme havde ligget, én ved hovedet og én ved fødderne. De sagde til hende: »Kvinde, hvorfor græder du?« Hun svarede: »De har flyttet min Herre, og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham.« Da hun havde sagt det, vendte hun sig om, og hun så Jesus stå der; men hun vidste ikke, at det var Jesus. Jesus sagde til hende: »Kvinde, hvorfor græder du? Hvem leder du efter?« Hun mente, det var havemanden, og sagde til ham: »Herre, hvis det er dig, der har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så jeg kan hente ham.« Jesus sagde til hende: »Maria!« Hun vendte sig om og sagde til ham på hebraisk: »Rabbuni!« - det betyder Mester. Jesus sagde til hende: »Hold mig ikke tilbage, for jeg er endnu ikke steget op til Faderen; men gå hen til mine brødre og sig til dem: Jeg stiger op til min fader og jeres fader, til min Gud og jeres Gud.« Maria Magdalene gik hen og fortalte disciplene: »Jeg har set Herren,« og at han havde sagt dette til hende. (Fra Johannesevangeliet kap. 20.)

”Navnløs er den ensomme
og uden ansigt og stemme,
meningsløst er det menneske,
som ingen steder har hjemme.
Kald mig ud fra tomhedens mørke,
hvori jeg bor
Giv mig et navn, min elskede,
forløs mig med et ord!”

Sådan skrev digteren Grethe Risbjerg Thomsen.

Kære Hans, Mette, Hanne og Kirsten og hvad jeres navne nu er: Glædelig påske! For påske, dét er det blevet – også for os.

Jeg ville ønske, jeg var bedre til at huske navne. Jeg øver mig på det.

Der er noget særligt ved at nogen husker ens navn. Selv husker jeg b.a. en kær gammel nabos måde at sige mit navn på, i min barndom. Der er noget særligt ved at blive kaldt ved navn. Ikke mindst i den her tid... åh, hvor har det været dejligt med

livstegn fra nogen... "Hej Bente..." står der i en mail, eller nogen siger det i telefonen. Det er næsten som om, jeg bliver mere til, når nogen nævner mit navn.

Gladelig og stædigt holder jeg fast ved navnene på dem, jeg ikke længere kan mødes med, fordi de ikke længere lever... mine forældres navne, en venindes navn, bekendte... Vi hører stadig sammen, der er et fællesskab mellem os, mærker jeg, når jeg tænker på deres navne. Tænker på dem.

Det er stærkt.

Og: Gladelig holder jeg fast ved navne på mennesker, jeg ikke kan mødes med lige nu, fordi den virus forhindrer det: måske ringer jeg til dem, eller jeg beder en bøn for dem.

Det er en underlig tid at være menneske i, lige nu. Vi lærer nye sider af os selv at kende – men måske kan vi også føle, at noget af os forsvinder. Vi mærker, hvor meget vi forstår os selv ud fra vores liv med andre mennesker, ud fra vores arbejde og det, vi ellers gør. Og meget af det er jo lukket ned nu.

Man kan blive helt i tvivl: lukker min identitet også ned... er jeg også ved at blive sådan én uden ansigt og stemme, uden navn?

Det er en tid, der gør noget ved vores syn på os selv. Coronakrisen kan blive en identitetskriser.

Det er så vigtigt lige nu, at vi husker vore kæres navne – bruger dem.

Så længe vi husker på vore kæres navne – og bruger dem – så er der fællesskab.

Så længe vi husker vore dødes navne, er der fællesskab. Men... jeg ved det godt: en dag er der ikke længere nogen til at huske deres navne. Og en dag er der heller ingen, som husker mit navn, længere.

Dén tanke bærer en tristhed med sig.

Ligesom det bærer en uendelig tristhed med sig at føle sig uden ansigt og stemme.

Men da skal vi høre påskens evangelium her til 2. påskedag.

Om kvinden, som kom ud til Jesu grav.

Den kvinde... hun havde været så ensom i det liv, hun havde haft; hun var blevet nærmest navnløs af det. Nogen mente, hun havde været: hende den sindssyge.

Andre mente, at hun havde været: hende den prostituerede.

Men så havde hun mødt Jesus på sin vej. Han havde kaldt hende ud i lyset og ladet hende være så meget mere. Man fandt ud af, hun havde et NAVN: det var Maria – Maria Magdalene.

Der blev for hende et sted at have hjemme – der blev... nye tanker og sammenhænge, kærlighed, ansvar og forpligtelse... alt det, der hænger sammen med at have et navn. Og hun var famlende gået ind i det alt sammen.

/

Nu er hun gået ud til graven. For at græde. Fordi han, som engang havde kaldt hende frem, var død.

Ja, ikke nok med det... ikke engang hans døde krop var der, som bare et lille minde om det, der engang havde været....og om det, hun engang var. Der er kun en tom grav. Og tomhedens mørke.

Og så ham, der går rundt der... måske er det havemanden? Kan han mon fortælle noget om, hvor Jesus er?

Ja. Det kan han. Han gør det, ved at sige: "Maria."

Det er jo ham! Det er Jesus. Han er jo lige der.

Og med den kraft som kun den korsfæstede og opstandne har, kærlighedens kraft, kalder han hende frem igen, fremkalder hende. Da han siger hendes navn. "Maria!"

Dét vil hun holde fast i. Hun vil gribe fat i ham...

Men: "Hold mig ikke tilbage", siger han. Hun må give slip på det, hun formår, for at få større ting at se – og hun får at se, at Jesus husker hendes navn – og han tar hendes navn med sig, lige ind i sin evighed.

Hun er ikke kun husket i TID – den tid, hun prøver at hold fast i ved at gribe fat i Jesus. Næ, hun er husket i tid og evighed.

Maria bliver ikke glemt i al evighed.

Ligesom vi heller ikke bliver glemt i al evighed. Vi er allerede blevet kaldt frem.

Opstandelsen, den ER lige her. Du ER noget. Du ER blevet fremkaldt og dit billede står skarpt hos Gud.

Hvis du er i tvivl om det, så husk, at dit navn blev nævnt – både for mennesker og Gud – da du blev døbt.

For at du skulle vide, at: alt det her, dét gælder ikke kun Maria.

Kald mig ud fra tomhedens mørke,

hvor jeg bor

Giv mig et navn, min elskede,

forløs mig med et ord!"

Glædelig 2. påskedag.

